

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: JUDr. J. G., narozený X
bytem X

proti
žalovanému: ředitel Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2023, č. j. KRPU-28003-6/ČJ-2023-0400KR-PK,

takto:

- I. Řízení o žalobě **se zastavuje v rozsahu**, ve kterém se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2023, č. j. KRPU-28003-6/ČJ-2023-0400KR-PK, v rozsahu, ve kterém byl potvrzen výrok V. rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje pro ekonomiku ze dne 5. 1. 2023, č. j. KRPU-242935-89/ČJ-2017-0400KR-AP, **a v rozsahu**, ve kterém se žalobce domáhal, aby soud rozhodl o tom, že žalovaný je povinen žalobci přiznat a následně uhradit pravděpodobný průměrný hrubý měsíční výdělek ke stanovení výše náhrady na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě ve výši 44 579 Kč, jednotlivé měsíční náhrady na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě za období od 9. 1. 2013 do 31. 10. 2022 v celkové částce 3 241 993 Kč hrubého, zákonný úrok z prodlení z každé jednotlivé měsíční nevyplacené nebo částečně vyplacené náhrady na služebním příjmu za období od 9. 1. 2013 do 30. 6. 2023 v částce 1 743 686 Kč a následně až do data zaplacení, jednotlivé měsíční náhrady na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě za období od 1. 11. 2022 do 30. 4. 2023 v celkové částce 66 445 Kč hrubého, zákonný úrok z prodlení z každé jednotlivé měsíční částečně nevyplacené náhrady na služebním příjmu za období od 1. 11. 2022 do 30. 6. 2023 v částce 11 021 Kč a následně až

do data zaplacení na účet žalobce, jednotlivé měsíční náhrady na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě za období od 1. 1. 2023 až do věku 65 let, průběžně valorizované s odečtem odměny jednatele, kterou žalobce pobírá v hrubém, v každém zdanitelném období, náhradu škody ve výši 126 719 Kč hrubého, spočívající ve výši 4 měsíčních náhrad v době od 9. 9. 2012 do 8. 1. 2013, včetně zákonného úroku z prodlení v částce 99 694 Kč, a následně až do data zaplacení na účet žalobce, náhradu škody ve výši nejméně 176 000 Kč, která bude žalobcem přesně vyčíslena až po odvedení daně z příjmu za rok 2023, jež vznikne navýšením základní daně z příjmu fyzických osob žalobci v důsledku jednorázové výplaty dlužné částky žalovanou na účet žalobce za období od 9. 1. 2013 (resp. od 9. 9. 2012) do 31. 10. 2022 a dalších částek jednotlivých náhrad vyplacených na účet žalobce za období od 01. 11. 2022 do 31. 12. 2023.

II. Ve zbylém rozsahu se žaloba **zamítá**.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, ve znění jejího upřesnění a doplnění ze dne 18. 11. 2024, podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2023, č. j. KRPU-28003-6/ČJ-2023-0400KR-PK, jímž byl výrokem I. zrušen výrok III. rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje pro ekonomiku (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 1. 2023, č. j. KRPU-242935-89/ČJ-2017-0400KR-AP, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobci náleží náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě za období od 9. 1. 2013 do 31. 10. 2022 v hrubém ve výši 2 427 778 Kč. Dále žalovaný výrokem II. napadeného rozhodnutí prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně přitom bylo rozhodnuto v sedmi výrocích, a to tak, že výrokem I. byl žalobci přiznán nárok na náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle § 103 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), byl stanoven pravděpodobný hrubý měsíční služební příjem pro stanovení výše náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle § 103 odst. 2 zákona o služebním poměru ve výši 37 199 Kč (výrok II.), byla mu přiznána náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě za období od 9. 1. 2013 do 31. 10. 2022 v hrubém ve výši 2 427 778 Kč, přičemž bylo stanoveno, že tato náhrada bude žalobci vyplacena do patnácti dnů po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na bankovní účet, po sražení zálohy na daň z příjmů (výrok III.), dále žalobci nebyl přiznán nárok na zaplacení úroků z prodlení z náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě uplatněné dne 22. 4. 2022 (výrok IV.), dále žalobci nebyl přiznán nárok na navýšení náhrad za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle § 103 odst. 1 zákona o služebním poměru v souvislosti se skončením služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. h) téhož zákona dne 4. 7. 2012 v důsledku služebního úrazu ze dne 23. 12. 2010 o inflaci (inflační doložka) (výrok V.), dále bylo rozhodnuto tak, že náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle § 103 odst. 1 služebního zákona za období od 1. 11. 2022 do konce kalendářního měsíce, ve kterém nabyl výrok II. napadeného rozhodnutí právní moci, bude žalobci ve výši podle § 103 zákona o služebním poměru vyplacena do 15. kalendářního dne měsíce následujícího po měsíci nabytí právní moci napadeného rozhodnutí (výrok VI.), a výrokem VII. bylo stanoveno, že náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle § 103 odst. 1 zákona o služebním poměru za období od 1. kalendářního dne

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

měsíce následujícího po měsíci, ve kterém nabyl výrok II. tohoto rozhodnutí právní moci, do doby stanovené v § 103 odst. 10 zákona o služebním poměru, ve výši podle § 103 téhož zákona bude žalobci vyplácena vždy k 15. kalendářnímu dni měsíce následujícího po měsíci, za který mu tato náhrada náleží.

Žaloba

3. V žalobě žalobce nejprve obsáhle popsal skutkový stav relevantní pro vydání napadeného a jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí. Upozornil na závěry rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 58/2005, které odpovídají skutkovému stavu tohoto konkrétního případu, neboť žalobce před pracovním úrazem pracoval nepřetržitě více jak jeden rok, následně dne 23. 12. 2010 utrpěl služební úraz, v důsledku jehož následků byl nepřetržitě práce neschopen až do data 8. 1. 2013, poprvé byl žalobce evidován na úřadu práce jako žadatel o zaměstnání dne 9. 1. 2013. Žalobce byl v průběhu pracovní neschopnosti propuštěn ze služebního poměru dne 4. 7. 2012. Žalovaný vyplácel na účet žalobce od prvního dne, kdy byl žalobce práce neschopen z důvodu následků služebního úrazu, až do dne 8. 9. 2012 nemocenské dávky a odškodnění služebního úrazu ve výši odpovídající průměrnému hrubému služebnímu příjmu žalobce před vznikem škody, tedy z rozhodného období 3. čtvrtletí roku 2010, který mzdová účtárna žalovaného nově spočítala na částku 40 742 Kč hrubého. Správní orgány měly dle žalobce jednoznačně při stanovení výše pravděpodobného hrubého služebního příjmu žalobce vycházet z hrubého služebního příjmu žalobce za 3. čtvrtletí roku 2010, nebo roku před vznikem škody, pokud by to bylo pro žalobce výhodnější a následně výslednou částku použít jako pravděpodobný služební příjem žalobce pro 2. čtvrtletí roku 2012. Zdůraznil, že nechal vypracovat znalecký posudek soudního znalce z oboru ekonomie, platy Ing. Luboše Černého ze dne 20. 5. 2023, který stanovil finální výši pravděpodobného služebního příjmu žalobce před vznikem škody ke stanovení náhrad za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě částkou 44 579 Kč.
4. Žalobce dále poukázal na argumentaci žalovaného uvedenou na str. 15 až 17 napadeného rozhodnutí stran toho, že pro jednorázové odškodnění není splatnost zákonem o služebním poměru nijak stanovena. Zde také žalovaný popřel metodickou pomoc Ministerstva vnitra, dle které by měl žalobci přiznat zákonný úrok ve smyslu závěrů plynoucích z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 As 139/2016-22. Žalovaný pak měl opomenout též fakt, že mu žalobce sdělil, že bude ve věci vymáhat i zákonný úrok z prodlení již v žalobě ze dne 8. 2. 2019. Žalobce také dne 6. 4. 2022 zaslal náměstkovi policejního prezidenta pro ekonomiku žádost o vydání rozhodnutí (tj. ochrana proti nečinnosti), přičemž v této žádosti uvedl v souladu s nadepsanou žalobou, že žádá mj. o rozhodnutí o přiznání zákonného úroku z prodlení z nevyplacené částky jednorázového odškodnění.
5. Konstatoval, že žalovaný vede polemiku ve smyslu nemožnosti analogicky aplikovat zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „nový občanský zákoník“), kterou završuje výkladem pojmu „bez zbytečného odkladu“ vše tak, aby žalovaný nemusel najisto stanovit okamžik nabytí právní moci, příp. vykonatelnosti rozhodnutí, kterým mohlo být žalobci poprvé deklaratorním způsobem přiznáno právo na výplatu náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle § 103 odst. 1 zákona o služebním poměru. Zdůraznil, že jestliže první nárok na výplatu náhrady vznikl ode dne 9. 1. 2013, kdy byl žalobce po ukončení pracovní neschopnosti z důvodu služebního úrazu ze dne 23. 12. 2010 poprvé evidován na úřadu práce, první výplata náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle § 103 odst. 2 služebního zákona měla být žalobci vyplácena na účet nejpozději do 15. 2. 2013 a následně vždy do každého 15. dne v měsíci až

do současnosti, a pokud tak žalovaný neučinil, tak od 16. 2. 2013 a následně vždy od každého 16. dne v měsíci až do současnosti se dostal do prodlení s úhradou každé jednotlivé měsíční splátky náhrady na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě. Žalobce dále zrekapituloval, že se z vyjádření ekonomického odboru Ministerstva vnitra ze dne 12. 5. 2022 k jednorázovému odškodnění dle § 105 zákona o služebním poměru podává, že nárok na jednorázové odškodnění žalobce vznikl ke dni skončení jeho služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, tedy k datu 4. 7. 2012, kdy bylo rozhodnutí o skončení služebního poměru žalobci doručeno. Ode dne 4. 7. 2012 se tak žalovaný dle žalobce dostal do prodlení s vydáním rozhodnutí a následně s úhradou nevyplacené dlužné částky z titulu nároku na jednorázové odškodnění na účet žalobce. Žalobce poté dne 20. 5. 2022 zaslal správnímu orgánu I. stupně vyjádření, ve kterém mj. žádal o přiznání zákonného úroku z prodlení z částky 283 008 Kč od data 6. 7. 2012 do dne úhrady na jeho účet. K tomu žalobce též poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2014, č. j. 6 As 102/2014-39, a na náleze Ústavního soudu ze dne 10. 12. 2019, sp. zn. II. ÚS 2149/2017.

6. Žalobce odkázal na to, že se žalovaný odmítl zabývat jeho námitkami uvedenými v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, a to náhradou škody vzniklé v důsledku situace, kdy žalobce od data 9. 9. 2012 do 8. 1. 2013 nepobíral žádné finanční prostředky, jelikož byl až do 8. 1. 2013 v pracovní neschopnosti, a podpůrná doba pro výplatu nemocenské a náhrady na služebním příjmu, byla žalobci ukončena 8. 9. 2012, když po celou uvedenou dobu účastníku vznikala škoda z důvodu služebního úrazu ze dne 23. 12. 2010, a to ve výši odpovídající čtyřem měsíčním náhradám škody na služebním příjmu dle předloženého znaleckého posudku ve výši 152 716 Kč. Žalovaný se dále nezabýval tím, že žalobci v důsledku jednorázového vyplacení částek vznikne škoda spočívající v navýšení daně z příjmů o 8 %.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapituloval předcházející správní řízení a uvedl, že stanovení pravděpodobného průměrného hrubého měsíčního služebního příjmu žalobce je podrobně odůvodněno na stranách 3 až 11 prvostupňového rozhodnutí a na stranách 6 až 12 napadeného rozhodnutí. Podrobná početní konstrukce pravděpodobného průměrného hrubého měsíčního služebního příjmu žalobce pro náhradu podle § 103 zákona o služebním poměru je uvedena v písemnosti ze dne 15. 11. 2022, kde je uvedeno i porovnání mezi rozhodným obdobím kalendářního roku 2011 a 2. čtvrtletím roku 2012, neboť podle § 271m odst. 1 zákoníku práce je pro žalobce výhodnějším rozhodným obdobím kalendářní rok 2011 s určeným pravděpodobným průměrným hrubým měsíčním služebním příjmem 37 199 Kč. Zdůraznil, že se žalobce nedokáže ztotožnit s faktem, že jiné je rozhodné období pro stanovení náhrady za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě podle § 102 zákona o služebním poměru a jiné je rozhodné období pro stanovení náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle § 103 zákona o služebním poměru (čtvrtletí před skončením služebního poměru). Poukázal na to, že otázkou stanovení rozhodného období pro výpočet náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě se zabýval již Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Ads 72/2011-81.
8. Zdůraznil, že rozdíl mezi průměrným hrubým měsíčním služebním příjmem před vznikem úrazu dne 23. 12. 2010 (40 742 Kč ve 3. čtvrtletí 2010) a pravděpodobným měsíčním služebním příjmem před vznikem škody na služebním příjmu (skončení služebního poměru

4. 7. 2012 – rozhodné období rok 2011, respektive 2. čtvrtletí 2012) je z důvodů propadu veřejných financí a následné rozpočtové politiky tehdejší vlády. V porovnání s rokem 2010 klesly od kalendářního roku 2011 ve veřejné sféře platové tarify o 10 %, snížily se také mimo jiné zvláštní příplatky. Platové tarify v bezpečnostních sborech snižené od ledna 2011 zůstaly ve stejné výši až do roku 2013 včetně. V kontextu tohoto období, které se samozřejmě projevilo i ve financování bezpečnostních sborů, podotkl, že logicky nelze profitovat z téhož služebního úrazu dvakrát. Žalobci se po dobu neschopnosti ke službě (od 25. 12. 2010 do 8. 9. 2012) vyplácela náhrada podle § 102 zákona o služebním poměru vypočítaná ze služebního příjmu z doby „hojnosti“, tedy z částky 40 742 Kč. Rozhodné období pro náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle § 103 zákona o služebním poměru zasáhlo do období zmenšené platové základny menšího fondu nenárokové složky platu, což se logicky muselo projevit v konstrukci výpočtu pravděpodobného hrubého měsíčního služebního příjmu, tentokrát ve výši 37 199 Kč.

9. Uvedl, že požadavky žalobce na mzdové listy a výplatnice osob rozdílných od žalobce vyhodnotil prvostupňový služební funkcionář jako nelegitimní požadavek v rozporu s platnou právní úpravou, jak uvedl na straně 6 prvostupňového rozhodnutí. Nelze žalobci přisvědčit, že nemohl výpočet žalovaného jakýmkoliv způsobem přezkoumat. Žalobce byl nad rámec zákonné povinnosti průběžně informován e-mailovou komunikací o podkladech řízení, neboť v době prvostupňového řízení ještě nepoužíval datovou schránku, aniž by musel osobně přijet do Ústí nad Labem nahlédnout do spisu. Obdržel všechny podkladové materiály pro výpočet pravděpodobného služebního příjmu, včetně rozhodnutí o pracovních odměnách dalších pěti vrchních komisařů školního policejního střediska (M., J., K., V., A.), kteří měli shodnou služební náplň jako žalobce.
10. Zdůraznil, že prvostupňový služební funkcionář nechal zpracovat vyhodnocení znaleckého posudku Ing. Černého mzdovou účtárnou, přičemž v tomto vyhodnocení bylo mj. sledováno, že za období od 9. 1. 2013 do 30. 4. 2023 byl znalecký posudek zpracován ve prospěch žalobce ve výši 958 643 Kč a za období od 9. 1. 2013 do 31. 10. 2022 ve výši 892 198 Kč. Prvostupňový služební funkcionář měl proto takové pochybnosti o kvalitě znaleckého posudku, že přistoupil k ustanovení znalce JUDr. Mikysky ke zpracování revizního znaleckého posudku.
11. Konstatoval, že mezi zásadní i zjevné chyby znaleckého posudku Ing. Černého je, že vychází z průměrného výdělku žalobce za 3. čtvrtletí 2010, což je však průměr pro náhradu podle § 102 zákona o služebním poměru, a že počítá se 40hodinovým úvazkem, přičemž základní doba služby příslušníků činí podle § 52 odst. 1 zákona o služebním poměru 37,5 hodiny týdně. Upozornil na to, že žalobce byl opakovaně vyrozuměn o tom, že v případě, kdy podniká, neboť je jediným společníkem a zároveň jednatelem společnosti s odměnou za výkon funkce jednatele 6 000 Kč, se aplikuje § 103 odst. 5 zákona o služebním poměru. Zopakoval, že minimální mzda 2023 je 17 300 Kč a valorizovaný služební příjem žalobce od 1. 6. 2023 činí 59 530 Kč. Výpočet mzdové účtárny ze dne 11. 10. 2022 stran částky 40 742 Kč, na který žalobce poukazuje, je v tomto výpočtu jednoznačně identifikován jako průměrný hrubý služební příjem za 3. čtvrtletí 2010.
12. Žalovaný obecně nárok na úrok z prodlení nepopíral a souhlasil s tím, že úroky z prodlení v případě prodlení se zaplacením náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě příslušníků náleží, avšak toliko v případě, kdy je bezpečnostní sbor z výplatou takové náhrady v prodlení, ke které může dojít toliko v situaci, že bezpečnostní sbor nevyplatí příslušníkovi náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě v pariční lhůtě stanovené výrokem rozhodnutí o přiznání této

náhrady, či v případě absence této lhůty, po nabytí právní moci takového rozhodnutí.

13. Nesouhlasil s tím, že by se správní orgány nezabývaly náhradou za ztrátu na služebním příjmu žalobce za období od 9. 9. 2012 do 8. 1. 2013. V přípisu vedoucí mzdové účtárny ze dne 11. 10. 2022 je uvedeno, že se náhrada dopočítává do částky 40 742 Kč do 8. 9. 2012 po dobu podpůrčí doby, jedná se tak jednoznačně o rekapitulaci minulosti a chronologii vyplacení náhrady po dobu neschopnosti ke službě podle § 102 odst. 1 zákona o služebním poměru. Nejednalo se tedy o stanovení výše služebního příjmu, ze kterého se počítá náhrada podle § 103 odst. 1 téhož zákona, ale výše služebního příjmu, ze kterého se počítala náhrada podle § 102 odst. 1 služebního zákonu po dobu žalobcovy neschopnosti ke službě, a to i v období po skončení služebního poměru po dobu podpůrčí doby, kdy žalobce pobíral nemocenskou. Zdůraznil, že podmínkou nároku žalobce na výplatu náhrady podle § 102 odst. 1 zákon o služebním poměru byl nárok na nemocenskou, která ovšem žalobci byla ke dni 8. 9. 2012 ukončena skončením podpůrčí doby. Poukázal na to, že žalobce až v odvolání na straně 11 uvedl, že z napadeného prvostupňového rozhodnutí vyšly najevo další otázky, kterými se prvostupňový orgán nezabýval, zejména žalobce připomenul, že ode dne 9. 9. 2012 dne 8. 1. 2013 byl v pracovní neschopnosti a nepobíral žádné finanční prostředky a po celou tuto dobu mu vznikala škoda na služebním příjmu. V napadeném rozhodnutí bylo na tuto námitku výslovně reagováno na straně 13. Konstatoval, že je nutno rozlišovat mezi nepromlčitelným nárokem na náhradu za ztrátu na služebním příjmu podle § 103 zákona o služebním poměru a nárokem na výplatu jako na opakující se nárok, který však musí příslušník prokazovat. Zdůraznil, že takovou úpravu zavedl zákonodárce, aby příslušníci z hlediska jejich zdroje příjmu dobrovolně nesetřvali v právním vakuu a náhrada poskytována bezpečnostním sborem se tímto zbytečně nenavýšovala.
14. K otázce zvýšené daňové povinnosti se žalovaný vyjádřil na straně 5 napadeného rozhodnutí. Měl za to, že řešit případnou škodu způsobenou sražením zálohy na daň z příjmů fyzické osoby za celou náhradu najednou za období od 9. 1. 2013 do 31. 10. 2022, o níž prvostupňové řízení znovu probíhá, není v působnosti služebního funkcionáře dle zákona o služebním poměru.

Další podání žalobce

15. Žalobce v podání ze dne 18. 11. 2024 poukázal na to, že přepočtený průměrný měsíční výdělek před vznikem pracovního úrazu činil 41 792,65 Kč. Uvedl, že byla akceptována připomínka účtárny, že pracovní doba činí dle zákona o služebním poměru 37,5 hodiny týdně a byl proveden přepočet průměrné měsíční mzdy. Námitku, že měl být použit pravděpodobný výdělek za období před ukončením služebního poměru, nelze dle žalobce akceptovat, protože účtárna neodůvodnila, jak došla ke svému výpočtu, který je nižší v průměru o 5 tisíc Kč, než činila průměrná mzda před vznikem pracovního úrazu. Žalobce uvedl, že výše uvedený pravděpodobný výdělek ve výši 41 792,65 Kč vypočtený soudním znalcem Ing. Lubošem Černým přesně koresponduje s rozsudkem Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 58/2005. Žalovaný i přes to, že po celou dobu měl k dispozici přesná data o výdělcích žalobce před vznikem škody, zcela nepochopitelně bez toho, aniž by nejprve stanovil pravděpodobný výdělek žalobce v souladu s výše citovaným rozsudkem, několikrát stanovil pravděpodobný výdělek z výdělků spolupracovníků žalobce, přičemž ani jeden ze spolupracovníků, jejichž výdělky žalovaný použil pro svůj výpočet, neměl shodné ani porovnatelné parametry k parametrům výdělku žalobce (mimo služebního zařazení vrchní komisař v 8. platové třídě), čehož si žalovaný musí být vědom, když nejprve po výběru 3 spolupracovníků došel k částce 40 331 Kč hrubého a následně po výběru 5 jiných spolupracovníků došel k částce 37 199 Kč hrubého. Zdůraznil, že nepřiznáním zákonného

úroku z prodlení z důvodu jiného postavení příslušníka bezpečnostních sborů a klasického zaměstnance by došlo k porušení principu rovnosti a plného odškodnění a zásahu do nedotknutelnosti osoby při poškození zdraví, např. dle nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2925/20, jelikož stejně jako mzda a náhrada mzdy tak i služební příjem má být vyplácen měsíčně v určitém termínu dle § 129 zákona o služebním poměru. Požádal soud, aby rozsudkem rozhodl o tom, že správní orgány mají vydat správní rozhodnutí o dalších škodách, které žalobci vznikly z důvodů rozhodnutí o přiznání náhrady na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle § 103 odst. 1 zákona o služebním poměru.

16. Poznamenal, že v minulosti žádal žalovaného o poskytnutí služebního příjmu po propuštění z důvodu pokračující pracovní neschopnosti z důvodu následků služebního úrazu ze dne 23. 12. 2010, a to od data 9. 9. 2012 (dne 8. 9. 2012 došlo k ukončení podpůrné doby žalobce a k ukončení výplat náhrad na služebním příjmu po dobu pracovní neschopnosti ke službě) do data 8. 1. 2013 (ukončení pracovní neschopnosti), přičemž žalovaná žádost žalobce zamítla rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ve věcech služebního poměru vydaným pod č. KR-4890/2012 ze dne 28. 11. 2012.
17. Žalobce se o tom, kdo je odpovědný za škodu na zdraví způsobenou služebním úrazem, dozvěděl na základě doručení prvostupňového rozhodnutí a žalovaný se odmítl zabývat dalšími škodami, které žalobci vznikly v souvislosti se závěry prvostupňového rozhodnutí, byť žalobce žalovaného o projednání dalších škod žádal v průběhu správního řízení před vydáním rozhodnutí, přičemž žalovaný v této věci nevydal jiné další rozhodnutí. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný měl na základě požadavku žalobce o této škodě rozhodnout, byť jde o jiný nárok na náhradu škody. Ke škodě ve vztahu k navýšení daně z příjmu při jednorázové výplatě dlužné částky náhrady za ztrátu na výdělků se již v minulosti vyjádřil Nejvyšší soud v rozsudku sp. zn. 21 Cdo 2023/2004, který dovodil, že rozdíl na dani jednorázové a na dani, která by bývala byla zaplacená při průběžném vyplácení a zdaňování náhrady za ztrátu na výdělků, je další škodou na straně postiženého zaměstnance, za kterou nese odpovědnost zaměstnavatel. Žalobce několikrát písemně žádal mzdovou účárnu žalované, stejně tak správní orgány žalované, aby vydaly správní rozhodnutí o tom, že po vydání prvostupňového správního rozhodnutí žalované č. KRPU-242935-89/ČJ-2017-0400KR-AP ze dne 05. 01. 2023 mzdová účárna žalovaného žalobci několikrát písemně sdělila, že z valorizované částky pravděpodobného služebního příjmu mu bude odečítat stávající minimální mzdu, kterou neponíží o 20 %, i když žalobce dodal žalované jak rozhodnutí Ministerstva vnitra o snížené pracovní schopnosti žalobce o 20 %, tak posudek o invaliditě okresní správy sociálního zabezpečení, který konstatuje 20 % snížení pracovní schopnosti žalobce, byť v jednom ze svých výpočtů v minulosti zaslaných žalobci žalovaná snížení minimální mzdy o 20 % ve svém výpočtu použila.
18. Žalobce v tomto podání navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí ve výrocích, kterými byl potvrzen výrok II. a IV. prvostupňového rozhodnutí. Dále žalobce nad rámec výše uvedeného požádal soud o vyjádření se k dalším škodám, které žalobci vznikly a vzniknou v souvislosti s nezákonným postupem žalovaného, neboť takové vyjádření soudu nemůže být bráno i dle názoru Ústavního soudu jako porušení rovnosti stran, jelikož zaměstnanec (policista) je vždy v nerovném postavení znevýhodněn vůči zaměstnavateli, jako např. ke stanovení výše pravděpodobného hrubého měsíčního služebního příjmu před vznikem škody dle znaleckého posudku č. 14/23 ze dne 21. 10. 2024, aktualizovaný k datu 30. 9. 2024, Ing. Luboše Černého ve výši 41 792,65 Kč, ke stanovení výše zákonných úroků z prodlení dle znaleckého posudku č. 18/23 ze dne 21. 10. 2024, aktualizovaný k datu 30. 9. 2024, Ing. Luboše Černého, k náhradě škody, která vznikla žalobci v důsledku nevyplacených náhrad, spočívajících ve 4 měsíčních náhradách v době od 9. 9. 2012 do 8. 1. 2013, včetně zákonného

úroku z prodlení a následně až do data zaplacení dle Doplnění výpočtu o úroky za období od 9. 9. 2012 do 8. 1. 2013 ze dne 29. 10. 2024 Ing. Luboše Černého, a k náhradě škody, která žalobci vznikne navýšením základní daně z příjmu fyzických osob v důsledku jednorázové výplaty dlužné částky žalovaným na účet žalobce za období od 9. 1. 2013 (resp. od 9. 9. 2012) do 31. 10. 2022 a dalších částek jednotlivých náhrad vyplacených na účet žalobce za období od 1. 11. 2022 do zaplacení.

19. Žalobce v podání ze dne 19. 11. 2024 uvedl, že nemůže soudu předložit kompletní podklady (detailní položky služebního příjmu a služební příjmy pěti spolupracovníků, které žalovaný vybral pro výpočet pravděpodobného hrubého služebního příjmu), jelikož i přes několikeré výzvy žalobce k předložení těchto dat, správní orgány tyto data odmítly poskytnout žalobci s odůvodněním, že poskytnutí těchto dat by mělo za následek porušení ochrany soukromých údajů těchto spolupracovníků. Žalobce v pozici účastníka řízení se nemohl seznámit s obsahem spisu a důkazy na kterých žalovaný vystavil svůj výpočet.

Reakce žalovaného na další podání žalobce

20. Dle žalovaného se v případě podání žalobce ze dne 18. a 19. 11. 2024 jedná o porušení koncentrační zásady, tedy o rozšíření žalobních bodů v rozporu se lhůtou dle § 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobní bod o škodě vzniklé nerozhodnutím o 4 měsíčních náhradách v době od 9. 9. 2012 do 8. 1. 2013 rozšiřuje o skutkový a právní důvod dosud neuvedený, a to o rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ve věcech služebního poměru vydané pod č. j. KR-4890/2012 ze dne 28. 11. 2012. Dále zdůraznil, že žalobní bod ke škodám způsobeným nezákonným jednáním mzdové účtárny žalovaného je zcela nový.

Jednání soudu

21. Při jednání soudu konaném dne 17. 12. 2024 žalobce konstatoval, že se žalovaným ohledně stanovení výše průměrného výdělku komunikoval mnohokrát jak e-mailem, tak telefonicky. Zdůraznil, že správní orgán I. stupně stanovil výši jeho pravděpodobného výdělku třikrát různě, a proto oslovil znalce, který mu vysvětlil, že pokud naposledy odpracoval 21 dnů ve 4. čtvrtletí roku 2010, mělo se v jeho případě vycházet z tohoto období. Poukázal na to, že jeho pracovní schopnost poklesla o 20 %, tudíž žádal o snížení minimální mzdy pro určení náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě právě o 20 %. Akcentoval skutečnost, že v roce 2010 měl příjem 495 139 Kč, což činí 41 253 Kč za měsíc. Poznamenal, že nerozšířil žalobu o nové žalobní body, jak uvedl žalovaný v jeho podání ze dne 12. 12. 2024. Poukázal také na to, že policie zajišťovala důkazy u jeho obvodní lékařky, a proto ani neví, co vše je obsahem správního spisu. K dotazu soudu žalobce uvedl, že navrhuje výrok rozsudku soudu tak, jak jej specifikoval v podání ze dne 18. 11. 2024, přičemž žádá soud též o vyjádření ke snížení minimální mzdy o 20 % z důvodu snížení jeho pracovní schopnosti, protože nemá jinou možnost obrany proti postupu správních orgánů, které toto snížení odmítají učinit.
22. Při tomtéž jednání pověřená pracovnice žalovaného poukázala na to, že průměrný hrubý výdělek žalobce byl stanoven podle pěti příslušníků, kteří vykonávali stejnou služební činnost za stejných podmínek jako žalobce. Zdůraznila, že rozhodné období bylo stanoveno v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2011, č. j. 4 Ads 72/2011-81. Upozornila na to, že nárok na náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě není služebním příjmem, a proto je nutno výši náhrady na ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě stanovit rozhodnutím.

Poukázala též na to, že odečet minimální mzdy byl stanoven výrokem III. prvostupňového rozhodnutí, který byl napadeným rozhodnutím zrušen.

23. Soud při jednání podle § 52 odst. 1 s. ř. s. provedl k návrhu žalobce dokazování znaleckým posudkem Ing. Černého č. 14/23 ze dne 20. 5. 2023, ve znění jeho doplnění a aktualizace ze dne 26. 7. 2023 a ze dne 21. 10. 2024, který se týkal náhrady ztráty na výděлку po ukončení služebního poměru z důvodu pracovního úrazu. Dále soud k návrhu žalobce provedl dokazování znaleckým posudkem Ing. Černého č. 18/23 ze dne 16. 6. 2023, ve znění jeho doplnění a aktualizace ze dne 31. 7. 2023 a ze dne 22. 10. 2024, včetně doplnění výpočtu o úroky za období od 9. 9. 2012 do 8. 1. 2013, který se týkal výpočtu výše úroků z plateb za náhradu ztráty na výděлку po ukončení služebního poměru z důvodu pracovního úrazu.
24. Soud dále k návrhu žalobce provedl dokazování žádostmi o doplnění č. j. KRPU-192539-1/ČJ-2012 ze dne 22. 8. 2012, č. j. KRPU-192539-9/ČJ-2012 ze dne 14. 2. 2013 a sdělením č. j. KRPU-192539-3/ČJ-2012 ze dne 21. 9. 2012. Soud dále provedl k návrhu žalobce dokazování též posudkem o invaliditě vydaný Okresní správou sociálního zabezpečení Ostrava ze dne 18. 2. 2015, č. j. LPS/2015/463/OV-CSSZ.
25. Naproti tomu soud ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl k návrhu žalobce dokazování žalobou napadeným rozhodnutím, rozhodnutím správního orgánu I. stupně a rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje pro ekonomiku ve věcech služebního poměru č. KR-4890/2012 ze dne 28. 11. 2012, rozhodnutím č. j. KRPU-2610-150/ČJ-2010-0400VO ze dne 13. 4. 2011, výpočtem mzdové účtárny na částku 40 742 Kč hrubého č. j. KRPU-242935-61/ČJ-2017-0400KR-AP ze dne 11. 10. 2022, výplatními páskami žalobce od dubna 2010 do prosince 2010, potvrzením o příjmech od ledna 2010 do prosince 2010 ze dne 7. 11. 2012 a rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 12. 3. 2015, č. j. OSZ-147109-8/D-Zo-2015, neboť všechny tyto listiny jsou součástí soudu předloženého správního spisu, kterým se dokazování v soudním řízení správním neprovádí.

Posouzení věci soudem

26. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 60 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí ve smyslu § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
27. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Soud zdůrazňuje, že o žalobě žalobce rozhodl v rozsahu návrhu výroku rozsudku tak, jak jej žalobce formuloval v doplnění a upřesnění žaloby ze dne 18. 11. 2024. Předmětným podáním žalobce omezil petit žaloby tak, že požadoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí ve výrocích, kterými byl potvrzen výrok II. a IV. prvostupňového rozhodnutí; dále žalobce nad rámec výše uvedeného požádal soud o vyjádření se k dalším škodám, které žalobci vznikly a vzniknou v souvislosti s nezákonným postupem žalovaného.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

29. Soud proto výrokem I. rozsudku dle § 47 odst. 1 s. ř. s. zastavil řízení o žalobě v rozsahu, ve kterém se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2023, č. j. KRPU-28003-6/ČJ-2023-0400KR-PK, v rozsahu, ve kterém byl potvrzen výrok V. prvostupňového rozhodnutí, a v rozsahu, ve kterém se žalobce domáhal, aby soud rozhodl o tom, že žalovaný je povinen žalobci přiznat a následně uhradit pravděpodobný průměrný hrubý měsíční výdělek ke stanovení výše náhrady na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě ve výši 44 579 Kč, jednotlivé měsíční náhrady na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě za období od 9. 1. 2013 do 31. 10. 2022 v celkové částce 3 241 993 Kč hrubého, zákonný úrok z prodlení z každé jednotlivé měsíční nevyplacené nebo částečně vyplacené náhrady na služebním příjmu za období od 9. 1. 2013 do 30. 6. 2023 v částce 1 743 686 Kč a následně až do data zaplacení, jednotlivé měsíční náhrady na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě za období od 1. 11. 2022 do 30. 4. 2023 v celkové částce 66 445 Kč hrubého, zákonný úrok z prodlení z každé jednotlivé měsíční částečně nevyplacené náhrady na služebním příjmu za období od 1. 11. 2022 do 30. 6. 2023 v částce 11 021 Kč a následně až do data zaplacení na účet žalobce, jednotlivé měsíční náhrady na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě za období od 1. 1. 2023 až do věku 65 let, průběžně valorizované s odečtem odměny jednatele, kterou žalobce pobírá v hrubém, v každém zdanitelném období, náhradu škody ve výši 126 719 Kč hrubého, spočívající ve výši 4 měsíčních náhrad v době od 9. 9. 2012 do 8. 1. 2013, včetně zákonného úroku z prodlení v částce 99 694 Kč, a následně až do data zaplacení na účet žalobce, náhradu škody ve výši nejméně 176 000 Kč, která bude žalobcem přesně vyčíslena až po odvedení daně z příjmu za rok 2023, jež vznikne navýšením základní daně z příjmu fyzických osob žalobci v důsledku jednorázové výplaty dlužné částky žalovanou na účet žalobce za období od 9. 1. 2013 (resp. od 9. 9. 2012) do 31. 10. 2022 a dalších částek jednotlivých náhrad vyplacených na účet žalobce za období od 01. 11. 2022 do 31. 12. 2023. V tomto rozsahu totiž žalobce omezil předmět řízení, a proto soud musel v této části rozhodnout o zastavení řízení.
30. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud směrem k žalobci připomíná, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které *„[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“* Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozhodnutí (srov. § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru), tj. v projednávané věci do 26. 6. 2023, tj. nejbližší následující pracovní den po neděli 25. 6. 2023, na který by jinak konec lhůty pro podání žaloby připadl, neboť napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 25. 4. 2023. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které žalobce nově vznesl ve vyjádření ze dne 18. 11. 2024, neboť tak učinil až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Soud se proto nemohl zabývat opožděnými námitkami, že mzdová účtárna žalovaného žalobci několikrát písemně sdělila, že z valorizované částky pravděpodobného služebního příjmu mu bude odečítat stávající minimální mzdu, kterou neponíží o 20 % a že je žalobce přesvědčen, že žalovaný nemůže ani v případě, kdy žalobce dosahuje menší odměny jednatele, než je stávající minimální mzda, uplatňovat odpočet stávající výše minimální mzdy a má uplatnit odpočet minimální mzdy ve výši první registrace žalobce jako uchazeče o zaměstnání na pracovním úřadu. Soud dále uvádí, že otázka ponížení náhrady o minimální mzdu a její případné snížení z důvodu poklesu pracovní schopnosti žalobce byla předmětem výroku III. prvostupňového

rozhodnutí (a příslušného odůvodnění tohoto rozhodnutí), který byl výrokem I. napadeného rozhodnutí žalovaného zrušen. Není tak správné tvrzení žalobce, že nemá možnost obrany proti postupu správních orgánů, které odmítají ponížit minimální mzdu o 20 %, neboť přinejmenším může podat žalobu proti pravomocnému výroku správních orgánů o náhradě za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě za období od 9. 1. 2013 do 31. 10. 2022, o čemž budou správní orgány ještě rozhodovat.

31. Úvodem zdejší soud ve světle specifických okolností daného případu uvádí, že při vlastním posouzení důvodnosti obsahově rozsáhlé a značně popisné žaloby zvolil přístup vycházející z judikatury Ústavního soudu, podle níž *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvrácení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Absence detailní odpovědi na každé jednotlivé tvrzení přitom není dle Ústavního soudu porušením povinnosti řádně zdůvodnit rozhodnutí, neboť tento závazek *„nemůže být chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument“* (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09, nebo ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04). Podrobná odpověď na každé jednotlivé tvrzení žalobce by totiž v řešené věci byla na újmu srozumitelnosti a přehlednosti rozsudku, aniž by současně mohla být přínosem jeho přesvědčivosti či přezkoumatelnosti.
32. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námítky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). V této souvislosti soud dodává, že po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100).
33. Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostal, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námítky. Žalovaný tedy jednoznačně a srozumitelně vysvětlil, proč námítky žalobce neshledal důvodnými. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je rovněž v souladu s výrokem daného rozhodnutí a ani jednotlivé části rozhodnutí nejsou vnitřně rozporné.
34. Žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval jeho námitkami uvedenými v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, a to náhradou škody vzniklé v důsledku situace, kdy žalobce od data 9. 9. 2012 do 8. 1. 2013 nepobíral žádné finanční prostředky, jelikož byl až do 8. 1. 2013 v pracovní neschopnosti, a podpůrná doba pro výplatu nemocenské a náhrady na služebním příjmu, byla žalobci ukončena 8. 9. 2012, když po celou uvedenou dobu účastníku vznikala škoda z důvodu služebního úrazu ze dne 23. 12. 2010, a tím, že žalobci v důsledku jednorázového vyplacení částek vznikne škoda spočívající v navýšení daně z příjmů o 8 %.

35. K náhradě škody za období od 9. 9. 2012 do 8. 1. 2013 žalovaný na straně 13 napadeného rozhodnutí poukázal na to, že „*odvolateli nevznikl nárok na výplatu náhrady v době, kdy nebyl evidován v databázi a nepobíral žádný jiný výdělek. Tato poslední eventualita je rovněž důvodem, proč odvolateli nebylo ničeho vypláceno v období ode dne 9. 9. 2012 (konec podpůrčí doby) do dne 8. 1. 2013 (den před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání), čímž mu měla vzniknout škoda v jím odhadované výši čtyř měsíčních náhrad škody na služebním příjmu (např. 40.742,-Kč x 4 = 162.968,-Kč). Odvolateli tedy v uvedeném čtyřměsíčním období nemohla být žádná z náhrad, ať už dle § 102 či dle § 103 zákona vyplácena. Náhrady dle § 102 zákona po dobu, kdy odvolateli ještě trvala neschopnost ke službě po ukončení podpůrčí doby, nemohly být vypláceny, jelikož přestal pobírat dávku nemocenské a náhrady dle § 103 odvolateli mohly poprvé náležet až v okamžiku skončení jeho neschopnosti ke službě ve spojení se zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání.*“ Z uvedené citace části odůvodnění rozhodnutí vyplývá to, že se žalovaný zabýval odvolací námitkou žalobce týkající náhrady škody za období od 9. 9. 2012 do 8. 1. 2013, ale též to, že vysvětlil, z jakého důvodu nemohly být dle žalovaného žalobci náhrady dle § 102 či § 103 zákona o služebním poměru vypláceny.
36. Žalovaný též na straně 15 rozhodnutí uvedl, že „*znevýhodnění odvolatele zvýšenou sazbou daně z příjmu není předmětem řízení, jež předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, daň z příjmu se řídí zákonem č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů a bezpečnostní sbor je povinen srazit zálohovou daň na daň z příjmů fyzických osob. Odvolací orgán má navíc za to, že zvýšená daňová povinnost není v příčinné souvislosti se služebním úrazem odvolatele (je v intencích zákonodárce jaký daňový režim zvolí a z jakých důvodů), tudíž ani z tohoto důvodu nelze vzniklý rozdíl zohlednit.*“ I z citace této části odůvodnění napadeného rozhodnutí je dle soudu zjevné, že žalovaný uvedenou odvolací námitku nepominul, ba naopak se k ní vyjádřil a vypořádal ji zejména tak, že není předmětem tohoto správního řízení. I z tohoto vypořádání této odvolací námítky žalobce mohl seznat, proč žalovaný nepovažoval tuto odvolací námitku za důvodnou.
37. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.
38. Podle § 103 odst. 1 zákona o služebním poměru platí, že náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě se poskytuje po dobu trvání služebního poměru nebo v případě, že služební poměr skončil podle § 42 odst. 1 písm. h) v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání. Po skončení služebního poměru však náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě nenáleží, jestliže příslušník není výdělečně činný ani nepobírá invalidní důchod nebo není evidován v evidenci uchazečů o zaměstnání. Dle odst. 2 téhož ustanovení se náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě příslušníkovi poskytuje ve výši, která se spolu se služebním příjmem nebo jiným výdělkem po služebním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání, popřípadě invalidním důchodem poskytovaným z téhož důvodu nebo podporou v nezaměstnanosti anebo podporou při rekvalifikaci rovná průměrnému služebnímu příjmu před vznikem škody. Za dosahovaný výdělek se považuje výdělek alespoň ve výši minimální mzdy stanovené zvláštním právním předpisem, z minimální mzdy se vychází též v případě, že skončila výplata podpory v nezaměstnanosti nebo podpory při rekvalifikaci z důvodů uplynutí doby, po kterou se podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci poskytuje. Dle odst. 3 stejného ustanovení pro poskytnutí náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě příslušníkovi, který je po skončení služebního poměru veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, se použije minimální mzda ve výši stanovené v den jeho prvního zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání.
39. V nyní projednávané věci bylo rozhodováno o náhradě škody při služebním úrazu ve vztahu

k období po propuštění žalobce ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru. Za takové situace se příslušníkovi poskytuje náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě, jak vyplývá z § 103 odst. 1 věty první zákona o služebním poměru. Podle odstavce druhého téhož ustanovení náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě se příslušníkovi poskytuje ve výši, která se spolu se služebním příjmem nebo jiným výdělkem po služebním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání, popřípadě invalidním důchodem poskytovaným z téhož důvodu nebo podporou v nezaměstnanosti anebo podporou při rekvalifikaci rovná průměrnému služebnímu příjmu před vznikem škody. Je tedy zřejmé, že stanovení rozhodného období pro výpočet náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě nemohlo být ve smyslu § 102 odst. 2 věty první zákona o služebním poměru vycházeno z průměrného služebního příjmu žalobce před vznikem jeho neschopnosti ke službě. Naopak podle § 103 odst. 2 věty první zákona o služebním poměru se výše této náhrady musela odvíjet od průměrného služebního příjmu žalobce před vznikem škody.

40. V této věci není sporu o tom, že žalobce dne 23. 12. 2010 utrpěl služební úraz, že byl dne 4. 7. 2012 propuštěn ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru a že má nárok na náhradu za ztrátu na služebním příjmu dle § 103 odst. 1 téhož zákona, o čemž vypovídá výrok I. prvostupňového rozhodnutí, kterým byl žalobci přiznán nárok na náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě a který žalobce žalobou nenapadl.
41. Žalobce nesouhlasil se stanovením výše jeho průměrného výdělku před vznikem škody a zejména s obdobím, za které měl být jeho průměrný výdělek zjišťován. K tomu soud poukazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2011, č. j. 4 Ads 72/2011-81, který konstatoval, že *„lze učinit závěr, že při stanovení výše náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě poskytované podle § 103 služebního zákona je rozhodným obdobím pro účely zjištění průměrného služebního příjmu před vznikem škody kalendářní čtvrtletí, které předchází skončení služebního poměru příslušníka podle § 42 odst. 1 písm. h) téhož zákona v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání.“*
42. V posuzované věci byl žalobce v důsledku služebního úrazu propuštěn ze služebního poměru k 4. 7. 2012, takže ke vzniku škody dle § 103 odst. 2 věty první zákona o služebním poměru došlo následujícího dne 5. 7. 2012. Rozhodným obdobím pro výpočet náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti žalobce ke službě bylo tedy 2. čtvrtletí roku 2012. Správní orgány tedy správně určily rozhodné období.
43. Zákon o služebním poměru neupravuje způsob zjištění průměrného služebního příjmu, z něhož se podle již zmíněného § 103 odst. 2 věty první téhož právního předpisu vychází při stanovení výše náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě. Žalovaný proto v tomto směru správně použil příslušná ustanovení zákoníku práce jakožto obecného právního předpisu upravujícího právní vztahy vznikající při výkonu závislé práce. Zaměstnavatel zjistí průměrný výdělek z hrubé mzdy nebo platu účtované zaměstnanci k výplatě v rozhodném období a z odpracované doby v rozhodném období. Jestliže však zaměstnanec v rozhodném období neodpracoval alespoň 21 dnů, použije se pravděpodobný výdělek.
44. V posuzované věci je mezi účastníky nesporné, že žalobce byl od úrazu, který se stal 23. 12. 2010, v pracovní neschopnosti, tudíž žalobce v rozhodném období, kterým je 2. čtvrtletí 2012, vůbec nepracoval, a neodpracoval tedy alespoň 21 dnů. V posuzované věci tak bylo u žalobce nutno zjistit pravděpodobný výdělek.

45. Ten zaměstnavatel zjistí z hrubé mzdy nebo platu, které zaměstnanec dosáhl od počátku rozhodného období, popřípadě z hrubé mzdy nebo platu, které by zřejmě dosáhl; přitom se přihlédne zejména k obvyklé výši jednotlivých složek mzdy nebo platu zaměstnance nebo ke mzdě nebo platu zaměstnanců vykonávajících stejnou práci nebo práci stejné hodnoty (§ 353 odst. 1 a § 355 odst. 1, 2 zákoníku práce). Je nutné též přihlédnout k tomu, že § 271m odst. 1 zákoníku práce stanoví, že při zjišťování průměrného výdělku pro účely náhrady škody při pracovních úrazech nebo nemocech z povolání je rozhodným obdobím předchozí kalendářní rok, je-li toto rozhodné období pro zaměstnance výhodnější. Průměrný výdělek se tedy zjišťuje z hrubé mzdy nebo platu zúčtované i k výplatě v rozhodném období a z odpracované doby v rozhodném období; rozhodným obdobím je předchozí kalendářní čtvrtletí. Zvláštní úprava rozhodného období v § 271m odst. 1 zákoníku práce je opodstatněna tím, že výdělky zaměstnance postiženého pracovním úrazem nebo nemocí z povolání v kalendářním čtvrtletí předcházejícím vzniku škody mohou být nepříznivě ovlivněny např. dočasnými pracovními neschopnostmi zaměstnance souvisejícími s později zjištěnou nemocí z povolání nebo poklesem jeho pracovní výkonnosti z téhož důvodu; v takových případech bude zpravidla pro zaměstnance výhodnější rozhodné období předchozího kalendářního roku.
46. Z uvedeného podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2011, sp. zn. 21 Cdo 4690/2009, vyplývá, *„že jako podmínka pro zjištění průměrného výdělku je stanoveno odpracování alespoň 21 dnů. Jestliže zaměstnanec tento počet dnů v rozhodném období neodpracuje, používá se pro pracovněprávní účely místo průměrného výdělku pravděpodobný výdělek, který se zjistí buď z hrubé mzdy nebo platu, které zaměstnanec dosáhl od počátku rozhodného období, anebo z hrubé mzdy nebo platu, které by zřejmě dosáhl. Jestliže zaměstnanec odpracuje takový počet dnů, který se blíží stanovené hranici 21 dnů, může být pravděpodobným průměrným výdělkem již samotný výsledek výpočtu zjištěný z hrubé mzdy (platu) zúčtované v rozhodném období a z doby odpracované v rozhodném období, který není třeba dále upravovat, prokáže-li se, že zjištěný výsledek je vzhledem k okolnostem případu „pravděpodobný“. Nedosáhne-li však zaměstnanec v rozhodném období ... žádné mzdy (platu), anebo jestliže je pochybné, že by dosažený výdělek mohl být výdělkem, jehož by zaměstnanec dosáhl, kdyby pracoval, je třeba se zabývat zjištěním, jaká by byla ve smyslu ustanovení § 355 odst. 2 zák. práce hrubá mzda nebo plat, které by zřejmě dosáhl Zákon taxativně nestanoví ani nijak neomezuje hlediska, z nichž je třeba vycházet při zjišťování mzdy nebo platu, které by zaměstnanec v rozhodném období „zřejmě dosáhl“. Ponechává tak na úvaze soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Protože se však jedná o stanovení pravděpodobného výdělku na základě výdělků, které by byly „zřejmě“ dosaženy právě v rozhodném období, je zřejmé, že je třeba při zkoumání „pravděpodobnosti“ podkladů pro výpočet průměrného výdělku v první řadě přihlížet k tomu, jakou práci měl zaměstnanec ve zkoumaném rozhodném období konat, jakým způsobem byla tato práce odměňována, jaké byly podle platných předpisů (kupř. vnitřních předpisů, kolektivní smlouvy) proměnlivé složky mzdy, apod. V tomto rámci lze potom - jako k určitému korektivu - přihlédnout rovněž k výši výdělků, kterých dosáhli na stejné práci spolupracovníci dotčeného zaměstnance, případně jiní zaměstnanci na práci stejné hodnoty. Zákon také formou demonstrativního výčtu dává soudu k úvaze, aby při zjišťování pravděpodobného výdělku přihlédl „zejména k obvyklé výši jednotlivých složek mzdy nebo platu zaměstnance nebo ke mzdě nebo platu zaměstnanců vykonávajících stejnou práci nebo práci stejné hodnoty“. Ostatní hlediska zákon ponechává zcela na úsudku soudu tak, aby se jím stanovený průměrný výdělek skutečně jevil jako „pravděpodobný“. V tomto rámci tedy nemusí být vyloučeno - odůvodňují-li to okolnosti případu - přihlédnout i k jiným okolnostem, jestliže jsou významné pro objasnění toho, jakého výdělku by zaměstnanec v rozhodném období „zřejmě“*

dosáhl.“

47. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší soud i v rozsudku ze dne 21. 11. 2005, sp. zn. 21 Cdo 58/2005, na který poukazovali žalobce i žalovaný. Tento judikát se vztahuje k ustanovením zákona č. 1/1992 Sb., o mzdě, odměně za pracovní pohotovost a o průměrném výdělku. V něm se uvádějí tyto skutečnosti: „Podle ustanovení § 17 odst. 1 zákona o mzdě průměrný výdělek pro pracovněprávní účely zjišťuje zaměstnavatel z hrubé mzdy zúčtované zaměstnanci k výplatě v rozhodném období a z doby odpracované v rozhodném období. Pokud není dále stanoveno jinak, je rozhodným obdobím předchozí kalendářní čtvrtletí; průměrný výdělek se zjišťuje k prvnímu dni následujícího kalendářního měsíce (§ 17 odst. 2 zákona o mzdě). Podle ustanovení § 17 odst. 4 jestliže zaměstnanec v rozhodném období neodpracoval alespoň 22 dnů, používá se místo průměrného výdělku pravděpodobný výdělek. Pravděpodobný výdělek se zjistí z hrubé mzdy, které zaměstnanec dosáhl od počátku rozhodného období, popřípadě z hrubé mzdy, které by zřejmě dosáhl. Z uvedeného vyplývá, že průměrný výdělek se zjišťuje z hrubé mzdy zúčtované zaměstnanci k výplatě v rozhodném období a z doby odpracované v rozhodném období. Dovolateli je třeba přisvědčit v tom, že pro zjišťování průměrného výdělku pro účely zjišťování náhrady škody při pracovních úrazech a nemocech z povolání lze pouze v kolektivní smlouvě nebo ve vnitřním předpisu stanovit, že rozhodným obdobím je předchozí kalendářní rok, bude-li takto určené rozhodné období pro zaměstnance výhodnější (srov. § 17 odst. 9 zákona o mzdě), jinak je rozhodným obdobím zásadně předchozí kalendářní čtvrtletí a ani „výkladem“ nelze dovodit, že by rozhodným obdobím mohl být časový úsek jiný. Jako podmínka pro zjištění průměrného výdělku je stanoveno odpracování alespoň 22 dnů. Jestliže zaměstnanec tento počet dnů v rozhodném období neodpracuje, používá se pro pracovněprávní účely místo průměrného výdělku pravděpodobný výdělek, který se zjistí buď z hrubé mzdy, které zaměstnanec dosáhl od počátku rozhodného období, nebo z hrubé mzdy, které by zřejmě dosáhl. Jestliže zaměstnanec odpracuje takový počet dnů, který se blíží stanovené hranici 22 dnů, může být pravděpodobným průměrným výdělkem již samotný výsledek výpočtu zjištěný z hrubé mzdy zúčtované v rozhodném období a z doby odpracované v rozhodném období, který není třeba dále upravovat, prokáže-li se, že zjištěný výsledek je vzhledem k okolnostem případu „pravděpodobný“. Nedosáhne-li však zaměstnanec v rozhodném období žádné mzdy, anebo jestliže je pochybné, že by dosažený výdělek mohl být výdělkem, jehož by zaměstnanec dosáhl, kdyby pracoval, je třeba se zabývat zjištěním, jaká by byla ve smyslu ustanovení § 17 odst. 4 i. f. zákona o mzdě hrubá mzda, které by zřejmě dosáhl. Zákon nestanoví, z jakých hledisek je třeba při zjišťování mzdy, které by zaměstnanec v rozhodném období „zřejmě dosáhl“, vycházet; ponechává tak na úvaze soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Protože se však jedná o stanovení pravděpodobného výdělku na základě výdělků, které by byly „zřejmě“ dosaženy právě v rozhodném období, je třeba při zkoumání „pravděpodobnosti“ podkladů pro výpočet průměrného výdělku v první řadě přihlížet k tomu, jakou práci měl poškozený zaměstnanec ve zkoumaném rozhodném období konat, jakým způsobem byla tato práce odměňována, jaké byly podle platných předpisů (kupř. vnitřních předpisů, kolektivní smlouvy) proměnlivé složky mzdy, apod. Teprve v tomto rámci lze potom - jako k určitému korektivu - přihlídnout rovněž k výši výdělků, kterých dosáhli na stejné práci spolupracovníci poškozeného zaměstnance, jakých výdělků - jestliže se v mezidobí nezměnily podmínky - dosahoval poškozený zaměstnanec v daném pracovním zařazení v minulosti, apod. Z tohoto hlediska nemusí být ani vyloučeno - odůvodňují-li to okolnosti případu - přihlídnout k výdělkům, které poškozený zaměstnanec dosahoval i v relativně vzdálenějším časovém období, jako kupříkladu v době před delší pracovní neschopností, po níž bezprostředně začala vznikat ztráta na výdělků po skončení pracovní neschopnosti, anebo k výdělkům dosahovaným třeba i v delším časovém úseku, a tyto výdělky potom porovnávat se

skutečně zúčtovanou hrubou mzdou za dobu kratší 22 dnů v rozhodném období, anebo s výsledkem zjištění, jakého výdělku by poškozený zaměstnanec v rozhodném období „zřejmě“ dosáhl. Za tohoto stavu by bylo možné přisvědčit úvaze odvolacího soudu potud, že sice - obecně vzato - porovnání výdělků za celý rok, popřípadě „měsíce, kdy pracovník odpracuje plný počet pracovních dnů, mohou být vodítkem k tomu, aby byl pravděpodobný výdělek zjištěn“, avšak že rozhodným obdobím, za něž bude pravděpodobný výdělek zjišťován, musí být i v tomto případě příslušné předchozí kalendářní čtvrtletí.“

48. Z uvedené rekapitulace judikatury Nejvyššího správního soudu a Nejvyššího soudu je tak zřejmé, že je dána nalézacímu orgánu, jímž je v civilním soudním řízení soud a ve správním řízení služební funkcionáři, relativně široká úvaha, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Protože se však jedná o stanovení pravděpodobného výdělku na základě výdělků, které by byly „zřejmě“ dosaženy právě v rozhodném období, je zřejmé, že nalézací orgán tu přihlíží nejen k obvyklé výši jednotlivých složek platu zaměstnance, ale také k tomu, jakým způsobem byla v rozhodném období odměňována práce, kterou měl zaměstnanec konat, jaké měl podle platných právních předpisů pobírat „pohyblivé“ složky platu (odměny), jaké měl zaměstnavatel v rozhodném období prostředky pro poskytnutí odměn svým zaměstnancům apod., že v tímto způsobem vymezeném rámci se nalézacímu orgánu současně ukládá přihlédnout rovněž k platu zaměstnanců vykonávajících stejnou práci nebo práci stejné hodnoty a že zákon ponechává širokou možnost uvážení, aby zjištěný hrubý plat byl vskutku „pravděpodobný“, tedy takový, jaký by zaměstnanec zřejmě získal, kdyby pracoval (kdyby mu zaměstnavatel umožnil řádný výkon práce).
49. Takto podle názoru soudu správní orgány postupovaly. Správní orgány totiž v průběhu řízení zjišťovaly pravděpodobný služební příjem žalobce kombinací dvou metod, tj. obvyklou výši služebního příjmu příslušníka a jeho jednotlivých složek a porovnáním služebního příjmu příslušníků vykonávajících stejnou práci (službu) nebo práci (službu) stejné hodnoty, a to pro obě období, která přicházela v úvahu jako období rozhodná k zjištění pravděpodobného služebního příjmu žalobce před vznikem škody pro stanovení náhrady podle § 103 zákona o služebním poměru. Správní orgány též zdůraznily, že pravděpodobným průměrným služebním příjmem nemá být příslušník ani poškozen, ani zvýhodněn. Má se co nejvíce blížit realitě, přičemž výpočet náhrady vychází z hrubých hodnot.
50. Žalovaný v odst. 4 na straně 9 jeho rozhodnutí uvedl, že u žalobce „*služební funkcionář při zjišťování pravděpodobného průměrného služebního příjmu postupoval tak, že vycházel ze složek služebního příjmu, které by odvolateli náležely v rozhodném období včetně zohlednění všech změn těchto složek v průběhu rozhodného období, které by s největší pravděpodobností u odvolatele nastaly. Za tímto účelem si služební funkcionář vyžádal i seznam příslušníků, kteří v rozhodném období vykonávali stejnou službu jako odvolatel. Tj., byli zařazeni na služebním místě vrchního komisaře 2.3.9.8.1. v rámci Školního policejního střediska v rozhodném období (pozn. tedy taktéž se jednalo o „učitele“). Odbor personální tuto listinu služebnímu funkcionáři dne 9. 11. 2022 pod č.j. KRPU-242935-75/CJ-2017-0400KR-AP poskytl, přičemž z tohoto podkladu vyplývá, že stejnou služební činnost v rozhodném období vykonávalo 5 příslušníků kpt. Bc. P. M., kpt. Ing. M. J., kpt. Ing. Z. K., kpt. Ing. Bc. J. V., kpt. Mgr. V. A. (někteří z uvedených jsou zároveň i těmi, které sám odvolatel navrhoval). Nešlo tudíž záměrně o lichý počet, jak se domnívá odvolatel, ale o příslušníky, kteří v rozhodném období byli na tomto služebním místě ustanoveni, a žádní další takoví nebyli. Odvolací orgán avšak dodává, že ani sudý ani lichý počet nemohl hrát při výpočtu pravděpodobného služebního příjmu odvolatele jakoukoli roli, což je*

zřejmé jak z napadeného rozhodnutí, tak v opětovné rekapitulaci výpočtu níže v tomto odůvodnění (nadto je možné odvolateli připomenout, že i on sám navrhl lichý počet příslušníků).

51. *Výše uvedení příslušníci přitom služebnímu funkcionáři při výpočtu pravděpodobného služebního příjmu posloužili při zohlednění, že co půl rok docházelo k přiznávání a odebírání navýšeného základního tarifu o 10 % v důsledku pravidelného převádění do směnného režimu výkonu služby, a dále mohlo být služebním funkcionářem i přihlédnuto k odměnám dle § 123 zákona, které by odvolatel taktéž v rozhodném období s největší pravděpodobností obdržel. Tyto odměny v rozhodném období jsou pak rovněž součástí spisu.“*
52. Nutno zdůraznit, že soud rozhodující ve správním soudnictví není další instancí správního řízení, jeho rolí je přezkoumat právní závěry správních orgánů a zhodnotit, zda správní orgány zjistily skutkový stav potřebný pro jejich rozhodnutí. Z toho pro tento případ vyplývá, že zdejší soud hodnotí, zda služební funkcionáři u žalobce stanovili pravděpodobný příjem na základě výdělků, kterých by žalobce pravděpodobně v rozhodném období dosáhl, a to dle požadavků stanovených judikaturou Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu. Soud není oprávněn úvahu služebních funkcionářů v soudním řízení správním zcela nahrazovat, ale toliko hodnotit zákonnost jejich závěrů. Soud je přesvědčen, že rozhodnutí služebních funkcionářů není v rozporu se zákonnou úpravou ani judikaturou Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu.
53. Dále se soud zabýval argumentací žalobce, že správní orgány měly dle rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 58/2005, vycházet z jeho příjmů za 3. čtvrtletí roku 2010, tedy příjmů, kterých žalobce dosahoval před vznikem škody. K tomu třeba zdůraznit, že poukaz Nejvyššího soudu ve zmíněném rozsudku, že „nemusí být ani vyloučeno - odůvodňují-li to okolnosti případu - přihlédnout k výdělkům, které poškozený zaměstnanec dosahoval i v relativně vzdálenějším časovém období, jako kupříkladu v době před delší pracovní neschopností, po níž bezprostředně začala vznikat ztráta na výdělků po skončení pracovní neschopnosti“, Nejvyšší soud uvedl jako jeden z korektivů, k nimž může nalézací orgán přihlédnout při zjišťování pravděpodobného výdělku; není to jediné a hlavní kritérium, které by měly nalézací orgány zjišťovat. Co však žalobce zcela přehlíží, je skutečnost, že pravděpodobný výdělek má vycházet z hrubé mzdy, které by žalobce v rozhodném období zřejmě dosáhl. V porovnání s rokem 2010 od kalendářního roku 2011 klesly platové tarify příslušníků o 10 %. Podle nařízení vlády č. 477/2009 Sb., kterým se stanoví stupnice základních tarifů pro příslušníky bezpečnostních sborů na rok 2010, by výše základního tarifu pro 8. tarifní třídu a 7. tarifní stupeň, které by žalobci náležely, činila 31 260 Kč (bez příplatku za směnnost) a 34 380 Kč (s příplatkem za směnnost). Naproti tomu dle nařízení vlády č. 374 /2010 Sb., kterým se stanoví stupnice základních tarifů pro příslušníky bezpečnostních sborů na rok 2011, by žalobci náleželo při stejné tarifní třídě a stejném tarifním stupni 28 130 Kč, případně 30 950 Kč s příplatkem za směnnost; obdobně by to bylo dle nařízení vlád č. 378/2011 Sb. a č. 454/2012 Sb., které stanovily výši základních tarifů pro roky 2012 a 2013. Z uvedeného porovnání jednotlivých nařízení vlád je tedy zřejmé, že stupnice základních tarifů na rok 2010 byla vyšší o 10 % než v následujících letech 2011 a 2012. Platové tarify v bezpečnostních sborech snižené od ledna 2011 tedy zůstaly ve stejné výši až do roku 2013. Již z prostého srovnání výše základních tarifů pro rok 2010 a 2011 až 2012, která je stanovena právními předpisy, je dle soudu zjevné, že okolnosti případu neumožňovaly správním orgánům ani jako ke korektivu přihlédnout k platu, kterého dosahoval žalobce ve 3. čtvrtletí 2010, neboť pro roky 2011 a 2012 došlo plošně ke snížení základních tarifů o 10 %. Hrubý plat žalobce za 3. čtvrtletí 2010 by tudíž nemohl představovat plat, kterého by žalobce v rozhodném období 2. čtvrtletí 2012 zřejmě dosáhl. Soud se tak shoduje se žalovaným, že správní orgány při určení pravděpodobného výdělku nemohly vycházet z příjmů, kterých žalobce

dosahoval ve 3. čtvrtletí roku 2010. Tyto námitky žalobce proto soud neshledal důvodnými.

54. Soud podotýká, že žalobce konkrétními žalobními námitkami nezpochybňoval výpočet výše průměrného výdělku, která je uvedena ve výroku II. prvostupňového rozhodnutí. Soud proto odkazuje na příslušné odůvodnění rozhodnutí žalovaného, ve kterém je konstrukce výpočtu výše pravděpodobného výdělku žalobce obsažena a které je dle soudu logické a srozumitelné. Žalovaný na stranách 9 a 10 napadeného rozhodnutí uvedl následující: „konkrétní výpočet v napadeném rozhodnutí vypadá následovně. Služební funkcionář pro druhé čtvrtletí roku 2012 a rok 2011 vycházel ze základního tarifu pro 8. tarifní třídu a 7. tarifní stupeň, kdy tato třída a stupeň by odvolateli v rozhodném období náležely, a to ve výši 28.130,-Kč (bez příplatku za směnnost) pro období od ledna 2011 do června 2011 a pro období od dubna do června 2012. A dále ve výši 30.950,-Kč (s příplatkem za směnnost) pro období od července 2011 do prosince 2011 (to vše ve výši dle nařízení vlády č. 378/2011 Sb. a nařízení vlády č. 454/2012 Sb.). Tento postup spočívající v půlročním navýšení a následném snížení základního tarifu o 10 % za směnný výkon služby vyplývá z již výše uvedené listiny odboru personálního ze dne 9. 11. 2022 pod č.j. KRPÚ-242935-75/ČJ-2017-0400KR-AP, z něhož je zjevné, že příslušníkům vykonávajícím stejnou služební činnost jako odvolatel se směnný výkon služby co půlrok měnil. (tj. sudý anebo lichý počet porovnávaných příslušníků je pro výpočet irelevantní).
55. Dále služební funkcionář vycházel ze zvláštního příplatku ve výši 4.400,-Kč pro leden až duben 2011 a od května 2011 ve výši 3.900,-Kč (výše zvláštního příplatku byla totiž odvolateli rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 12. 6. 2012, č. KR-2940/2012 k 1. 5. 2011 snížena).
56. Služební funkcionář dále vychází z částky 3.000,-Kč jako částky osobního příplatku odvolatele.
57. Nakonec je z napadeného rozhodnutí zjevné, že služební funkcionář v rozhodném období v roce 2011 vychází i z odměn podle § 123 zákona ve výši 1.300,-Kč a 4.300,-Kč. V řízení bylo prokázáno, a to z listiny nazvané: „JUDr. Mgr. J. G., náhrada za ztrátu na služebním příjmu“ ze dne 10. 11. 2022, že za druhé čtvrtletí roku 2012, nebyly odměny podle § 123 zákona žádnému z výchozích příslušníků vykonávající stejnou služební činnost vyplaceny. ...
58. Součtem všech složek služebního příjmu, včetně výše specifikovaných odměn poté služební funkcionář v rozhodném období pro rok 2011 dochází k celkovému součtu 444.880,-Kč. Tento je následně vydělen celkovým počtem odpracovaných hodin pro rok 2011, tj. 1950 hodinami (tento počet je ze spisového materiálu zřejmý po sečtení jednotlivých fondů dob služeb odvolatele za jednotlivé měsíce roku 2011 uvedených ve výplatních páskách odvolatele). Následný podíl ve výši 228,14 Kč (po zaokrouhlení) poté představuje pravděpodobný hodinový služební příjem odvolatele. Obdobně pro druhé čtvrtletí roku 2012 celkový součet pravděpodobného služebního příjmu včetně pravděpodobných odměn činí částku ve výši 105.090,-Kč, fond doby služby 487,50 hodin, což představuje pravděpodobný hodinový služební příjem ve výši 215,57 Kč (po zaokrouhlení).
59. Pravděpodobný hodinový služební příjem byl následně v obou případech vynásoben fondem služební doby v týdnu 37,5 hodiny a průměrným počtem týdnů v kalendářním měsíci, koeficient 4,348. Přičemž pro rok 2011 uvedené znamená pravděpodobný měsíční služební příjem ve výši 37.199,-Kč a pro druhé čtvrtletí roku 2012 ve výši 35.149, Kč (obě po zaokrouhlení na celé koruny nahoru). Z uvedeného dospívá služební funkcionář k závěru, že rozhodné období představující rok 2011 je pro odvolatele výhodnější. Odvolací orgán se s předmětným postupem a samotným výpočtem služebního funkcionáře plně ztotožňuje a je zřejmé, že odvolatelův pravděpodobný služební příjem za rozhodné období, kterým je rok 2011, činí 37.199,-Kč.“
60. K nekonkretizované poznámce žalobce, že nebyly ani započítány odměny některých

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyjmenovaných pracovníků, soud pouze pro úplnost odkazuje na stranu 10 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný zdůvodnil, proč nebylo při výpočtu pravděpodobného výdělku žalobce přihlédnuto k odměnám kpt. V. a kpt. J. Žalovaný konkrétně poukázal na to, že „služební funkcionář rovněž odůvodnil, proč nepřihlédl k odměně příslušníka kpt. Bc. J. V. ve výši 10.000,-Kč a příslušníka kpt. Ing. M. J. ve výši 12.000,-Kč (resp. konstatoval, že přihlédl toliko k těm odměnám, o nichž bylo rozhodnuto ve stejný den a ve stejné výši pro všech 5 příslušníků). K tomuto odvolací orgán dodává, že jak z výše těchto odměn, tak z odůvodnění napadeného rozhodnutí, kterými se stanovují uvedeným příslušníkům výše zmíněné odměny, je zjevné, že tyto jsou za čistě individuální zásluhy těchto dvou příslušníků (za zpracování metodických podkladů ve spolupráci s HZS a v souvislosti s motivačním programem policejního prezidenta) a není důvodu, aby odvolatel z těchto zásluh jakkoli sám benefitoval. Odvolací orgán se tudíž ztotožňuje se závěrem služebního funkcionáře spočívajícím v tom, že kdyby odvolatel v rozhodném období službu vykonával, s největší pravděpodobností by dosáhl rovněž na odměny ve výši 1.300,-Kč a 4.300,-Kč (tedy na „plošné odměny“).“ Odůvodnění rozhodnutí žalovaného týkající se toho, proč nebyly zohledněny výše specifikované odměny uvedených příslušníků, soud považuje za srozumitelné, jasné a dostatečně vysvětlující, proč služební funkcionáři nepřihlédli k některým odměnám výše specifikovaných příslušníků. Jelikož pak žalobce neuvedl žádnou žalobní argumentaci, která by citované odůvodnění žalovaného jakkoli zpochybnila, soud tuto část odůvodnění rozhodnutí nemohl přezkoumávat a zabývat se jeho správností.

61. Soud dále poznamenává, že z předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce byl v průběhu řízení v souladu s § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru vyzván k uplatnění svých práv, rovněž byl průběžně informován nad rámec zákonné povinnosti e-mailovou komunikací o nových podkladech pro rozhodnutí, které se v průběhu řízení staly součástí spisu, kdy tyto podklady byly žalobci zároveň v průběhu celého řízení zasílány. Žalobce obdržel všechny podkladové materiály pro výpočet pravděpodobného služebního příjmu, včetně rozhodnutí o pracovních odměnách dalších pěti vrchních komisařů školního policejního střediska (M., J., K., V., A.), kteří měli shodnou služební náplň jako žalobce. K tomuto postupu soud uvádí, že služební funkcionář v dané věci umožnil žalobci uplatnit svá práva v nejširším možném rozsahu, tedy žalobce nebyl nikterak krácen na svých procesních právech. Lze dodat, že žalobci ani nic nebránilo v tom, aby se přijel seznámit se všemi podklady pro rozhodnutí do Ústí nad Labem a zde nahlédl do správního spisu. Jestliže tak žalobce ze své vlastní vůle neučinil, jde tato jeho pasivita zcela za ním, nikoli za služebními funkcionáři.
62. Ke znaleckému posudku Ing. Černého č. 14/23, ve znění jeho doplnění a aktualizací, soud poukazuje na to, že tento znalec v doplnění a aktualizaci znaleckého posudku č. 14/23 ze dne 21. 10. 2024 konstatoval, že „je nutno stanovit v tomto konkrétním případě jako ROZHODNÉ OBDOBÍ pro výpočet náhrady na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle § 103 Zákona 361/2003 Sb., služebního zákona, analogicky dle § 271 Zákona 262/2006 Sb., zákoníku práce je sice kvartál před datem propuštění (vznikem škody), tedy 2. čtvrtletí roku 2012, ovšem s tím, že se vychází z 3. čtvrtletí roku 2010, kdy poškozený naposledy dosahoval výdělku a z tohoto období se vypočítá hrubý výdělek poškozeného potřebný pro další výpočty. V dalších letech následně provést valorizace průměrného výdělku dle příslušných Vyhlášek MPSV ČR a Nařízení vlády ČR a vypočítat výši náhrady, po uplatnění příslušných odpočtů, jako jsou výdělky od jiných zaměstnavatelů, nemocenské dávky a v případě registrace na Úřadu práce ČR odečíst minimální mzdu (sníženou o 20 %).“
63. Soud zdůrazňuje, že určení rozhodného období pro náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti je právním závěrem, který přísluší jen správním orgánům či soudu, a nikoli znalci coby odborníku v otázkách skutkových (ekonomických). Ke

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stanovení rozhodného období v tomto případě tak nejde o odbornou otázku, ke které by byl znalec příslušný. Již z tohoto důvodu je znalecký posudek Ing. Černého stížen vadou, pro kterou nemůže závěry znalce soud přijmout a která zpochybňuje správnost závěrů tohoto znalce. Závažnější pro snížení věrohodnosti a použitelnosti závěrů znalce o stanovení výše náhrad na ztrátu na služebním příjmu po skončení pracovní neschopnosti je však skutečnost, že tento znalec své výpočty založil na příjmech žalobce, kterých dosahoval ve 3. čtvrtletí 2010, ačkoli správní orgány dospěly k závěru, který soud aproboval, že rozhodným obdobím ve věci žalobce je 2. čtvrtletí 2012, resp. v souladu s § 271m zákoníku práce rok 2011. Veškeré výpočty znalce Ing. Černého ve znaleckém posudku č. 14/23 ve znění jeho doplnění a aktualizací jsou tedy zcela nepoužitelné a nesprávné.

64. Soud se dále zabýval námitkami ohledně úroku z prodlení. Nutno poukázat na to, že řízení o žádosti příslušníka bezpečnostního sboru o přiznání nároku na ztrátu na služebním příjmu po skončení pracovní neschopnosti dle § 103 zákona o služebním poměru je zvláštním druhem správního řízení, které je upraveno právě zákonem o služebním poměru. Pro poskytnutí náhrady za ztrátu na služebním příjmu ve smyslu § 103 odst. 1 zákona o služebním poměru musí být současně (kumulativně) splněny dvě podmínky: 1. služební poměr musí skončit podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, tedy musí dojít k propuštění příslušníka bezpečnostního sboru, který podle lékařského posudku poskytovatele pracovnělékařských služeb dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby, a 2. služební poměr musí skončit v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání. Z uvedeného tak vyplývá, že relevantnost rozlišení zdravotních příčin nastává až při posuzování nároků příslušníka na náhradu vzniklé újmy – v daném případě nároku na ztrátu na služebním příjmu podle § 103 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť na ten má příslušník nárok toliko tehdy, pokud jeho zdravotní nezpůsobilost souvisela se služebním úrazem či nemocí z povolání (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 5. 2016, č. j. 15 A 107/2013-56). Otázku důvodu ztráty zdravotní způsobilosti příslušníka tak správní orgány věcně zkoumají až v řízení o náhradě za ztrátu na služebním příjmu po skončení pracovní neschopnosti podle § 103 zákona o služebním poměru, kterému rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru – tj. skončení služebního poměru – vždy předchází. Z uvedeného je dle soudu zjevné, že povaha výroku rozhodnutí o přiznání nároku na náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě a určení průměrného služebního příjmu před vznikem škody mají konstitutivní povahu. Teprve pravomocným rozhodnutím služebního funkcionáře o přiznání nároku na náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě je totiž založeno právo na tento nárok vyplývající z odpovědnosti bezpečnostního sboru za škodu při služebním úrazu.
65. V tomto ohledu je tedy nutné vnímat také odlišnost služebního příjmu (např. rozhodnutí v rozsahu základního tarifu, který vychází z právních předpisů, nebo rozhodnutí o doplatku za službu přesčas), jelikož rozhodnutí služebního funkcionáře o služebním příjmu je deklaratorním rozhodnutím, jímž se pouze stvrzuje (osvědčuje) nárok příslušníka (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 75/2015-17), od nároku na náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě dle § 103 odst. 1 zákona o služebním poměru, který je jako odpovědnostní titul přiznáván až pravomocným rozhodnutím služebního funkcionáře.
66. K další části žalobní argumentace poté soud uvádí, že zákonný úrok z prodlení byl judikaturou Nejvyššího správního soudu připuštěn i v případech majících svůj základ právě ve služebním poměru, a to za užití *analogie iuris* ve vztahu k základním principům soukromoprávního institutu úroků z prodlení. Například v rozsudku ze dne 21. 1. 2016,

č. j. 6 As 75/2015-17, Nejvyšší správní soud formou právní věty vyslovil, že „[p]okud zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, neupravuje institut prodlení a úroků z prodlení s výplatou služebního příjmu, jedná se o nevědomou mezeru v zákoně, již je potřeba zaplnit za pomoci analogické aplikace § 1968 a § 1970 občanského zákoníku z roku 2012. Pokud tedy bezpečnostní sbor nevyplatí služební příjem včas, ocitá se v prodlení. Příslušník bezpečnostního sboru má nárok na úroky z takového prodlení.“ Zmínit je možno i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2014, č. j. 6 As 102/2014-39, v němž bylo uvedeno, že „[z]ákon o služebním poměru zakotvuje celou řadu peněžitých plnění, na které vzniká nárok v souvislosti s výkonem služby. Jak je již zmíněno výše, důvodem je snaha o komplexní úpravu služebních vztahů. Taková úprava ovšem nevylučuje, aby jednotlivá plnění podléhala různému právnímu režimu, například v oblasti úroků z prodlení.“

67. Ze shora zmíněných ustanovení nového občanského zákoníku je přitom zřejmé, že dlužník je v prodlení, nesplní-li svůj dluh řádně a včas. Následkem prodlení dlužníka s plněním peněžitého dluhu je pak vznik oprávnění věřitele požadovat úroky z prodlení, ledaže dlužník není za prodlení odpovědný (srov. též Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J. a kol.: *Občanský zákoník: Komentář, Svazek V*, Systém ASPI, Wolters Kluwer, k § 1968). Toto právo vzniká přímo ze zákona; věřitel proto nemusí činit žádná další právní jednání. Aby bylo možno požadovat po dlužníkovi úroky z prodlení, musí být kumulativně splněno několik předpokladů, a to 1. musí jít o peněžitý dluh, 2. dlužník je ve stavu prodlení, 3. dlužník je za prodlení odpovědný, 4. věřitel řádně splnil své povinnosti [srov. Hulmák, M. a kol.: *Občanský zákoník V. Závazkové právo. Obecná část (§ 1721–2054). Komentář. 1. vydání*, Praha: 2014, C. H. Beck, k § 1970]. Dále lze poukázat také na nález Ústavního soudu ze dne 12. 2019, sp. zn. II. ÚS 2149/17, ze kterého plyne, že „[d]ostane-li se povinný s plněním dluhu do prodlení, vzniká poškozenému též nárok na úroky z prodlení. Tento nárok přitom podle § 1970 NOZ vzniká u všech peněžitých dluhů, a to bez ohledu na právní důvod, z něhož uzešly.“
68. Soud v tomto ohledu předně zdůrazňuje fakt, že samotné prodlení počíná marným uplynutím okamžiku splatnosti [srov. Petrov, J., Výtisk, M., Beran, V. a kol.: *Občanský zákoník. Komentář. 2. vydání (2. aktualizace)*, Praha: 2023, C. H. Beck, k § 1970, či Hulmák, M. a kol.: *Občanský zákoník V. Závazkové právo. Obecná část (§ 1721–2054). Komentář. 1. vydání*, Praha: 2014, C. H. Beck, k § 1970]. Okamžik splatnosti tak musí být v každém případě určen jasným (jednoznačným) způsobem. Zákon o služebním poměru nicméně splatnost, popř. výplatu, náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení pracovní neschopnosti podle § 103 zákona o služebním poměru nijak nestanovuje, a to naproti právní úpravě jiných institutů jako jsou služební příjem (§ 128) a výsluhové nároky – odchodné či úmrtné (§ 167), u nichž tak zákonodárcem učiněno bylo. Nutno pak připomenout, že zákon o služebním poměru představuje kogentní právní předpis, přičemž v § 98 a násl. obsahuje komplexní úpravu náhrady škody způsobené bezpečnostním sborem jeho příslušníku, tj. též při rozhodování v řízení o služebním poměru, jak vyslovil Nejvyšší správní soud v usnesení zvláštního senátu ze dne 15. 1. 2019, č. j. Konf 11/2018-16. Pokud tedy zákon o služebním poměru u náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení pracovní neschopnosti podle § 103 zákona o služebním poměru splatnost jednotlivých výplat této náhrady neřeší, nejedná se dle soudu o „mezeru v zákoně“, ale o úmysl zákonodárce. Ve věci tak bylo třeba zohlednit specifika zákona o služebním poměru, který jednak povinnosti příslušníka bezpečnostního sboru vyvažuje některými výhodami, a jednak upravuje také vlastní pravidla odškodňovacího procesu. Možno doplnit i to, že služební poměr je obecně charakterizován jako institut veřejného práva, nikoliv práva soukromého (srov. rozsudek Nejvyššího správního ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 As 29/2003-97).

69. Jelikož tedy není splatnost náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení pracovní neschopnosti podle § 103 zákona o služebním poměru samostatně stanovena, přičemž ji nelze z povahy věci určit ani dohodou stran, jakož ani jednostranným úkonem věřitele (tj. prostřednictvím požadavku věřitele na okamžité plnění), neboť se jedná o postupy neslučitelné se zákonným rámcem správního řízení ve věci služebního poměru, je nutno v řešeném případě okamžik splatnosti první výplaty dané náhrady na ztrátě příjmu vztahovat k okamžiku nabytí právní moci, resp. vykonatelnosti, napadeného rozhodnutí (§ 182 zákona o služebním poměru), kterým byla náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení pracovní neschopnosti žalobci stanovena. Samotná splatnost poskytnuté první výplaty náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení pracovní neschopnosti byla založena až okamžikem nabytí právní moci, resp. vykonatelnosti, napadeného rozhodnutí – tedy až tímto momentem vzniklo žalobci právo na její vyplacení. Pokud je totiž až v řízení o náhradě za ztrátu na služebním příjmu po skončení pracovní neschopnosti podle § 103 zákona o služebním poměru žalovaným posuzována otázka důvodu ztráty zdravotní způsobilosti příslušníka (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 6 As 146/2016-26), pak její úplné zodpovězení přináší až napadené rozhodnutí o poskytnutí tohoto odškodnění. Jinak řečeno, první termín výplaty předmětného odškodnění se ve věci odvíjel až od právní moci, resp. vykonatelnosti, napadeného rozhodnutí, kterým bylo shledáno naplnění zákonných podmínek pro jeho poskytnutí a současně byl stanoven i hrubý měsíční služební příjem pro stanovení výše náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení pracovní neschopnosti.
70. Bezpečnostní sbor tak byl povinen po dni nabytí právní moci napadeného rozhodnutí žalobci zaplatit první výplatu náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení pracovní neschopnosti dle § 103 zákona o služebním poměru ve lhůtě splatnosti dle výroku VII. prvostupňového rozhodnutí, který žalobce žalobou ani nenapadl. Nebyla-li by poté tato povinnost bezpečnostním sborem řádně a včas splněna, nastalo by již dříve popsané prodlení, které počíná marným uplynutím okamžiku splatnosti, a to mj. s následky v podobě vzniku nároku na úrok z prodlení. Úrok z prodlení by tedy v takovém případě žalobci náležel ode dne následujícího po dni splatnosti až do dne zaplacení plnění. Na základě konstatovaných rozhodných okolností věci je však dle soudu v daném ohledu nutno uzavřít, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného, bezpečnostní sbor v prodlení s platbou výplaty náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení pracovní neschopnosti dle § 103 zákona o služebním poměru nebyl, neboť do tohoto momentu nedošlo k marnému uplynutí okamžiku jeho splatnosti.
71. Soud tak v kontextu už dříve popsáných závěrů nepřisvědčil ani názoru žalobce, že se žalovaný dostal s úhradou náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení pracovní neschopnosti dle § 103 zákona o služebním příjmu do prodlení již ode dne 9. 1. 2013, kdy mu skončila pracovní neschopnost. Takový výklad by totiž vedl k tomu, že by prodlení bezpečnostního sboru ve věci úhrady předmětného jednorázového odškodnění nastalo vždy, neboť rozhodnutí o propuštění příslušníka ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru v každém případě předchází řízení o náhradě za ztrátu na služebním příjmu po skončení pracovní neschopnosti podle § 103 zákona o služebním poměru.
72. Ke znaleckému posudku Ing. Černého č. 18/23, ve znění jeho doplnění a aktualizací, týkající se úroků z prodlení, soud poukazuje na to, že ten navazuje na znalecký posudek č. 14/23 téhož znalce, včetně jeho doplnění a aktualizací, který je, jak je již výše popsáno, chybný. Rovněž i ve znaleckém posudku č. 18/23 je nesprávně stanoveno rozhodné období a data, od kterého znalec dovozuje vznik nároku na úrok z prodlení. Ani z tohoto znaleckého

posudku proto nelze vycházet.

73. K argumentaci žalobce budoucí škodou vzniklou navýšením daně z příjmů žalobce při jednorázové výplatě dlužné částky soud uvádí, že tato možná budoucí škoda není předmětem správního řízení, jímž byla žádost žalobce o poskytnutí náhrady na ztrátu na služebním příjmu po skončení pracovní neschopnosti. Možnou budoucí škodu vzniklou navýšením daně z příjmů žalobce při několikamiliónové jednorázové výplatě není soud v tomto soudním řízení oprávněn řešit, neboť to nebylo předmětem správního řízení, ze kterého vzešla rozhodnutí správních orgánů. K této otázce se tak soud nemůže vyjádřit a zaujímat žádné závěry. To přísluší orgánům, které budou o žádosti žalobce o této jiné další škodě rozhodovat. Tyto námitky jsou tedy pro dané řízení bezpředmětné.
74. Obdobně je tomu i u jiné žalobcem uplatňované škodě související s nevyplaceným služebním příjmem po dobu trvání pracovní neschopnosti od 9. 9. 2012 do 8. 1. 2013, kdy byla žalobci ukončena pracovní neschopnost. K tomu je nejprve vhodné poznamenat, že tuto jinou škodu žalobce uplatnil až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, jehož předmětem je náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení pracovní neschopnosti. Již z toho, že tato náhrada může být poskytována teprve po skončení pracovní neschopnosti, je dle soudu zjevné, že žádost žalobce o poskytnutí služebního příjmu do konce doby trvání pracovní neschopnosti se mýjí s předmětem řízení o žádosti o náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení pracovní neschopnosti. Touto otázkou se tak služební funkcionáři nemohli zabývat a stejně se touto otázkou nemůže zabývat ani soud, neboť by vybočil z předmětu tohoto soudního řízení. Tuto škodu musí žalobce uplatnit v jiném řízení. Ostatně tuto škodu již žalobce v minulosti uplatnil, jak plyne z rozhodnutí ze dne 28. 11. 2012, č. j. KR-4890/2012, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí služebního příjmu ve zvláštních případech dle § 124 odst. 8 zákona o služebním poměru, a to od 9. 9. 2012.
75. S ohledem na dříve uvedené skutečnosti tak soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem II. rozsudku ve zbylém rozsahu zamítl.
76. Současně soud dle § 60 odst. 1 věty první a odst. 3 s. ř. s. výrokem III. rozsudku rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve vztahu k výroku I. rozsudku o částečném zastavení řízení nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení ze zákona a v rozsahu výroku II. rozsudku, ve kterém byla žaloba zamítnuta, neměl žalobce ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 18. prosince 2024

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu